

*Hoe die coninck Altistratus ordineerde Thyrum Appollonium
een meester te wesen van sijnder dochter in allen
konsten van spelen.*

[9]

[D]ie coninc, als hi hoerde dat sijn dochter alsoe gheneycht was tot konsten,¹ soe was hi blide ende liet den jonghelinc tot hem coemen² ende seide: “O, Appolloni, mijn dochter begeert seer u konsten te leeren. [Leert haer] al dat ghi condt,³ ende ic salt u wel loenen.”⁴

Appollo[niu]s⁵ antwoerde: “Here, ic ben bereit uwen wille ende uwen dochters begeerten te volbrenghe[n].”⁶

[Hi⁷ leerde die dochter alsoe hi gheleert hadde.]⁸

1. gheneycht was tot konsten: Dit is dus een schoolvoorbeeld van dramatische ironie, omdat iedere lezer beseft dat het de koningsdochter om heel iets anders te doen is. Zij wil zélf bespeeld worden, en niet door een / de man die haar vader voor haar op het oog heeft, maar door deze vreemdeling. Men leze in dit verband het eerste boek van Dirc Potters *Der minnen loep* over de zogeheten ‘gekke liefde’, die normaal gesproken eindigt in (zelf)moord en doodslag, omdat de vreemdeling weer vertrekt. Dat zelfde gaat hier ook gebeuren, maar dan anders.

2. *Die gesten van Romen*, ed. Leeu 1481 en Van Os 1484: tot hem **ropen** (wat in overeenstemming is met “vocari” de brontekst; ed. Van der Meer 1483: tot hem **comen**

3. Ontbreekt in Snellaert 1493 alsook in *Die gesten van Romen* — toegevoegd op basis van de *Gesta romanorum*.

4. *Gesta romanorum*, ed. Leeu 1480: Rex hec audiens gausus est iussit ad se iuuenem vocari cui ait. Appolloni: filia mea multum cupit artem tuam addiscere ideo rogo te vt ei ostendas omnia que nosti et ego mercedem condignam retribuam.

5. Snellaert 1493: Appollooins

6. *Gesta romanorum*, ed. Leeu 1480: Et ille. Domine paratus sum voluntati vestre satisfacere

7. Ontbreekt in Snellaert 1493 — toegevoegd op basis van *Die gesten van Romen*.

8. *Gesta romanorum*, ed. Leeu 1480: Docuit puellam [**n8ra**] sicut ipse didicit